

FREIDA McFADDEN

Η ΟΡΑ

ΤΗΣ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΑΘΩΟΙ
ΟΣΟΙ ΖΗΤΟΥΝ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ...

ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΚΙΚΑ ΚΡΑΜΒΟΥΣΑΝΟΥ

διόπτρα

Τίτλος πρωτοτύπου

THE INTRUDER

Freida McFadden

© 2025 by Freida McFadden

Published by arrangement with Jane Rotrosen Agency, LLC & JLM Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2026

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Jane Rotrosen Agency,
LLC & JLM Agency.

Πρώτη ελληνική έκδοση

Οκτώβριος 2026

Μετάφραση

Κίκα Κραμβουσάνου

Επιμέλεια κειμένου

Ντόση Ιορδανίδου

Σχεδιασμός εξωφύλλου

Ελένη Κυριακίδου, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση

Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστερί

Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr

e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 453) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0429-7

Για τα παιδιά μου,
που είναι πολύ πιο κουλ
απ' όσο υπήρξα ή θα γίνω ποτέ εγώ.

ΚΕΪΣΙ

Υπάρχει τουλάχιστον πενήντα τοις εκατό πιθανότητα, μέσα στις επόμενες είκοσι τέσσερις ώρες, η στέγη του σπιτιού που νοικιάζω να πέσει και να με πλακώσει.

Λόγια που μπορούν να χρησιμεύσουν ως εύστοχη μεταφορά για κάθε πτυχή της ζωής μου.

Για τη διαλυμένη μου ζωή δεν μπορώ να κάνω πολλά πράγματα – το ζήτημα της στέγης, ωστόσο, αντιμετωπίζεται. Πάει ένας μήνας τώρα που τηλεφωνώ στον σπιτονοικοκύρη μου τον Ρούντι και του λέω ότι η στέγη χρειάζεται επισκευή. Κάθε μέρα βρίσκω περισσότερα κεραμίδια πεσμένα στο χώμα και, μία των ημερών, είμαι σίγουρη ότι θα μπορώ να ξαπλώνω στον καναπέ του σαλονιού έχοντας απρόσκοπτη θέα στο φεγγάρι.

Πρόσφατα, τα τηλεφωνήματά μου έγιναν πιο πειστικά. Προβλέπεται κακοκαιρία με ισχυρές καταιγίδες και, αν αυτή η στέγη δεν επισκευαστεί άμεσα, μπορεί να πεθάνω. Έτσι, είπα στον Ρούντι ότι πρέπει να κουνήσει τον κώλο του και να τσακιστεί να έρθει αμέσως εδώ. Δεν ήμουν ιδιαίτερα ευγενική, όμως πλέον διατύπωσα το αίτημά μου με τη μέγιστη δυνατή σαφήνεια.

Και τώρα, καμιά δεκαριά φωνητικά μηνύματα αργότερα, ο Ρούντι είναι επιτέλους εδώ.

Στεκόμαστε δίπλα δίπλα, ακριβώς έξω από το σπίτι, και ο Ρούντι κοιτάζει ψηλά, τη στέγη, με τα σακουλιασμένα, γαλανά μάτια του. Είναι κοκαλιάρης, κοντά στα εξήντα, και μοιάζει με κάποιον που δεν πρέπει να καταναλώνει πάνω από δύο μη υγρά γεύματα την ημέρα. Ξύνει τα γκρίζα γένια του και ισιώνει το ξεθωριασμένο γκρίζο καπέλο του μπείζμπολ που φοράει πάντα. Ως συνήθως, ζέχνει τσιγαρίλα. Όταν μετακόμισα στο σπίτι, η μπόχα από την τσιγαρίλα ήταν αφόρητη – μου πήρε πάνω από βδομάδα για να αερίσω. Αλλά ακόμα και τώρα, μήνες μετά, η μυρωδιά παραμένει κολλημένη σε κάποια έπιπλα.

«Εγώ, πάντως, Κέισι, μια χαρά τη βλέπω τη στέγη», λέει ο Ρούντι.

Σφίγγω τις γροθιές μου με μια οργή που μόλις και μετά βίας συγκρατείται. «Πώς; Πώς τη βλέπεις μια χαρά; Υπάρχουν παντού κεραμίδια κάτω στο χώμα!»

Στην πραγματικότητα, έχω μαζέψει όλα τα ορθογώνια, πλακέ κεραμίδια σε έναν σωρό, τον οποίο δείχνω τώρα με θυμό. Δεν κατανοώ πλήρως πώς ακριβώς κατασκευάζεται μια κεραμοσκεπή, ωστόσο είμαι σίγουρη ότι αυτά τα μαραφέτια είναι απαραίτητα για να την κρατούν στη θέση της. Και το γεγονός ότι πέφτουν σωρηδόν δεν προμηνύει τίποτα καλό.

Και εντάξει, τώρα έρχονται βροχές και καταιγίδες. Σε κάνα μήνα που θα αρχίσει να χιονίζει; Τι κάνω τότε; Ξυπνάω ένα πρωί σκεπασμένη με χιόνι;

Μακάρι να είχα την οικονομική άνεση για ένα κανονικό σπίτι στο δάσος.

«Είναι επικίνδυνο να μείνει έτσι», επιμένω.

«Πολύ άγχος έχεις». Ο Ρούντι βγάζει ένα πακέτο τσιγάρα από την κωλότσεπη και, πριν προλάβω να του ζητήσω να μην το κάνει, ανάβει ένα και τραβάει μια γερή τζούρα. Δεν τον έχω

δει ποτέ για περισσότερα από δύο λεπτά χωρίς αναμμένο τσιγάρο. «Χαλάρωσε λίγο, Κέισι».

Να χαλαρώσω. Μάλιστα. Αυτός ακριβώς ήταν ο στόχος μου όταν αποφάσισα να μετακομίσω σε ένα ξύλινο σπιτάκι στην τοποθεσία Μέση του πουθενά, Νιου Χάμσαϊρ. Ήθελα γαλήνη και ησυχία και αυτό ακριβώς βρήκα. Παρ' όλα τα τιτιβίσματα, τα τριζόνια και τους τρυποκάρυδους, είναι τόσο ήσυχα εδώ, που έχω την άνεση να σκέφτομαι εντελώς απερίσπαστη το απόλυτο χάος που προκάλεσα στη ζωή μου.

Ήρθα να μείνω εδώ αφού έχασα τη δουλειά μου – ήμουν δασκάλα σε δημοτικό σχολείο. Ήθελα να ζήσω για λίγο σαν ερημίτης, μέχρι που συνειδητοποίησα τι θα πει να ζεις «σαν ερημίτης». Όσο κι αν απολαμβάνω τη λιτή ζωή, δεν θα έλεγα ότι είχα ποτέ μου ιδιαίτερη επιθυμία να κατασκευάσω μόνη μου το σύστημα αποχέτευσής μου. Συνεπώς, να με τώρα εδώ, ζώντας όχι σαν ερημίτης, αλλά με ηλεκτρικό ρεύμα, θερμοσίφωνα, σταθερό τηλέφωνο σε λειτουργία – δεν έχω, βέβαια, τηλεόραση και ανατρέχω με περιφρόνηση στις μέρες που το κινητό μου ήταν διαρκώς κολλημένο στο δεξί μου χέρι. Το πούλησα πριν έρθω εδώ.

Η ζωή του ερημίτη είναι υπέροχη. Αρκεί να λειτουργεί η τουαλέτα. Α, και να υπάρχει στέγη – οπωσδήποτε χρειάζεται και μία γερή στέγη.

Σφιγγω τα δόντια μου. «Φτιάξε μου τη στέγη, Ρούντι».

Μακάρι να ήμουν κάπου αλλού – οπουδήποτε εκτός από εδώ. Μακάρι να ήμουν στη Βοστώνη, στην τάξη, απέναντι από τους μαθητές μου. Μου λείπουν πολύ οι μαθητές μου. Θα έκανα τα πάντα για εκείνα τα παιδιά.

Μόνο που αυτός είναι ακριβώς ο λόγος που έχασα τη δουλειά μου.

«Κάτσε, ρε κοπελιά, σαν πολύ δεν βιάζεσαι;» λέει. «Δεν

γίνεται να σου φτιάξω τώρα τη στέγη. Η καταιγίδα έρχεται από στιγμή σε στιγμή».

Σφίγγω τις γροθιές μου. *Το ξέρω* ότι έρχεται καταιγίδα. Θα ρίξει νερό με το τουλούμι και οι άνεμοι θα φυσάνε λυσσασμένα απ' όλες τις μπάντες – το πιθανότερο είναι να μείνω και χωρίς ρεύμα. Τα ξέρω όλα αυτά και τα ανέφερα λεπτομερώς σε καθένα από τα όλο και πιο επείγοντα τηλεφωνήματά μου στον Ρούντι.

«Ναι», του λέω κοφτά. «Γι' αυτό και θέλω να μου φτιάξεις τη στέγη».

«Μάλιστα. Μόνο που δεν έχω εργαλεία μαζί», ανταπαντάει. «Ούτε σκάλα».

«Γιατί στο διάολο ήρθες χωρίς εργαλεία; Σου είχα πει ότι η στέγη χρειάζεται επισκευή».

«Ναι, αλλά πρώτα έπρεπε να της ρίξω μια ματιά να δω τι παίζει, έτσι δεν είναι;» Τραβάει μια τζούρα απ' το τσιγάρο του. «Θα σ' τη φτιάξω όταν περάσει η κακοκαιρία, εντάξει; Μέσα στην επόμενη βδομάδα».

Πιστός στην παράδοση, δεν μου λέει συγκεκριμένη μέρα και ώρα. Χωρίς καμία αμφιβολία, μια μέρα, θα μου τηλεφωνήσει το πολύ μια ώρα πριν και, αν τυχόν είμαι έξω, τότε η στέγη μου δεν θα επισκευαστεί τη μέρα αυτή. Θα χρειαστεί να τον ενοχλώ όσο πιο συχνά μπορώ αν θέλω στο τέλος να τα καταφέρω.

«Και κάτι ακόμα...» λέω.

«Έχει κι άλλο;» δυσανασχετεί αυτός.

Τον αγριοκοιτάζω. Με άριστα το δέκα, ο Ρούντι παίρνει οριακά δύο βαθμούς στην κατηγορία *Σπιτονοικοκύρης*. Όχι μόνο δεν απαντάει ποτέ στα μηνύματά μου, αλλά αρνείται να δεχτεί ότι μπορεί να υπάρχει το παραμικρό πρόβλημα με οτιδήποτε. Όταν, πριν από μερικούς μήνες, το ψυγείο σταμάτησε ξαφνικά

να λειτουργεί, η απάντησή του ήταν: «Όταν νοίκιασες το σπίτι, δούλευε».

«Ανησυχώ γι' αυτό το δέντρο», του λέω.

Ο Ρούντι στρέφει το κεφάλι του προς την κατεύθυνση που δείχνω, προς το δέντρο που βρίσκεται στην άκρη της αυλής. Δεν ξέρω τι δέντρο είναι, πάντως ο κορμός του είναι φαρδύτερος από τρεις σαν εμένα και ορθώνεται πάνω από το σπίτι.

«Και γιατί ανησυχείς για το δέντρο;» με ρωτάει με απαξιωτικό ύφος.

Πλατσουρίζω με τις γαλότσες μου μέχρι το ύποπτο δέντρο και πιέζω την παλάμη μου στον κορμό του. Ως απάντηση στην πίεση, το δέντρο βογκάει απειλητικά και μετατοπίζεται κατά δύο εκατοστά.

Ο Ρούντι συνοφρυώνεται. «Λοιπόν;»

«Λοιπόν, τα δέντρα κανονικά δεν κουνιούνται έτσι».

«Καμιά φορά το κάνουν».

«Όχι, Ρούντι, δεν το κάνουν. Είναι *ριζωμένα*».

Τραβάει μια μακρόσυρτη τζούρα από το τσιγάρο του και βγάζει ένα πυκνό σύννεφο καπνού. «Ωραία. Θα καλέσω έναν κηπουρό. Ικανοποιήθηκες;»

Όχι. Θα ικανοποιηθώ όταν το δέντρο φύγει αποδώ. Με απασχολεί εδώ και κάνα μήνα, και τώρα που έρχεται καταιγίδα, *πραγματικά* ανησυχώ.

Κοιτάζω τη στέγη του σπιτιού. Πιθανότατα θα αντέξει. Και το δέντρο μάλλον δεν θα πέσει. Πιθανότατα δεν θα πεθάνω απόψε.

Το μόνο καλό είναι ότι, ακόμα και αν πεθάνω, δεν θα λείψω σε κανέναν.

Για τον Ρούντι, το θέμα θεωρείται λήξαν.

Ήρθε, με καθυσύχασε για τη στέγη μου και προφανώς οι υποχρεώσεις του τελειώνουν εδώ. Θέλω να του χώσω μια κλοτσιά στο καλάμι, αλλά με αυτό δεν θα αλλάξει κάτι επί της ουσίας. Έπρεπε να το είχα φροντίσει εγώ όταν κατάλαβα ότι προφανώς δεν θα ερχόταν, αλλά η επισκευή μιας στέγης δεν είναι εύκολη υπόθεση. Μπορεί να υπάρχουν βίντεο με οδηγίες στο YouTube, όμως χωρίς διαδίκτυο είμαι στο σκοτάδι.

Δεν είμαι σίγουρη αν οφείλεται στην ανήσυχη έκφραση στο πρόσωπό μου ή στις σφιγμένες γροθιές μου, πάντως ο Ρούντι προσθέτει: «Το σπίτι σου θα είναι μια χαρά. Δεν θα σ' έβαζα ποτέ σε κίνδυνο, Κέισι».

Του ρίχνω ένα επιφυλακτικό βλέμμα.

«Δεν θα το έκανα ποτέ», επιμένει. «Έχεις ιδέα τι σόι μήνυση θα με περίμενε αν έπεφτε και σε πλάκωνε η στέγη;»

«Αχ, με συγκινείς».

Δεν ξέρει βέβαια ότι δεν θα υπήρχε κανείς να τον μηνύσει στην περίπτωση που συνέβαινε κάτι τέτοιο.

«Σου υπόσχομαι», λέει, «ότι η στέγη σου θα αντέξει στην καταιγίδα και ότι αυτό το γέρικο δέντρο δεν πρόκειται να πάει πουθενά».

«Μου το υπόσχεσαι, ε; Τώρα μου 'φυγε ένα βάρος», του λέω.

Δυστυχώς, σε αυτό το σημείο, είναι πολύ αργά για μια επισκευή τέτοιου μεγέθους. Η καταιγίδα αναμένεται *απόψε*. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσε να την μπαλώσει κάπως ώστε να αντέξει τους ισχυρούς ανέμους, αλλά η δυνατή ριπή αέρα που περνάει μέσα από το μπουφάν μου με ενημερώνει ότι η ώρα για οποιαδήποτε εργασία στη στέγη έχει παρέλθει.

«Άκου, γλύκα». Ο Ρούντι φυσάει ένα δαχτυλίδι καπνού στο πρόσωπό μου. «Τι θα 'λεγες να βγαίναμε για κάνα ποτάκι μέσα στη βδομάδα και μετά να δω τι μπορώ να κάνω με τη στέγη;»

Δεν ξέρω από πού να αρχίσω για να τον κάνω να καταλάβει πόσα λάθη έχει αυτή η πρόταση. Πρώτα απ' όλα, ποιος ηλίθιος πίνει μερικά ποτά *πριν* ανέβει να φτιάξει μια στέγη; Επιπλέον, δεν υπάρχει περίπτωση να βγω με τον Ρούντι – είναι τόσο μεγαλύτερός μου που θα μπορούσε να είναι πατέρας μου, και μου έρχεται εμετός στη σκέψη και μόνο του χεριού του να γλιστράει πάνω στο μπούτι μου κάτω από το τραπέζι κάποιου ελεεινού μπαρ.

Πώς κατάντησε έτσι η ζωή μου;

«Εσύ τι θα 'λεγες», του λέω, «να μου φτιάξεις την καταραμένη τη στέγη μου, όπως ορίζει το μισθωτήριό μου;»

Μου χαμογελάει με τα κίτρινα δόντια του. Δηλαδή, τα περισσότερα είναι κίτρινα – ένας από τους κοπτήρες του είναι μαύρος. «Η δική μου ιδέα έχει πιο πολλή πλάκα».

Με τρώει με τα μάτια του, κοιτάζοντας από πάνω μέχρι κάτω το κορμί μου, κι ανατριχιάζω, παρόλο που το χοντρό μπουφάν και το φαρδύ μπλουτζίν μου αφήνουν τα πάντα στη φαντασία. Όταν εξέταζα το μισθωτήριο συμβόλαιο, μέσα σε αυτό ακριβώς το σπίτι, είχε σκύψει από πάνω μου για να μου δείξει πού να υπογράψω, κι είχα νιώσει την καυτή του ανάσα στον λαιμό μου. Πόσες φορές μπορεί κανείς να αγγίξει κατά λάθος το στήθος

μιας γυναίκας μέχρι να γίνει ξεκάθαρο ότι δεν πρόκειται για τυχαίο περιστατικό;

Κακώς δεν έσκισα το συμβόλαιο επιτόπου εκείνη τη στιγμή. Αλλά ήμουν σε κατάσταση απελπισίας – χρειαζόμουν απεγνωσμένα σπίτι και η τιμή του συγκεκριμένου ήταν κομμένη και ραμμένη στα μέτρα μου. Δεν έχω και πολλές επιλογές, με το μηδενικό μου εισόδημα.

«Όχι, σ' ευχαριστώ», του λέω όσο πιο ψύχραιμα μπορώ.

Η παγερή φωνή μου δεν απομακρύνει ούτε στο ελάχιστο το λάγνο μειδίαμα από το πρόσωπό του. Στους επτά μήνες που ζω εδώ, δεν έχω αλληλεπιδράσει ούτε μία φορά με τον Ρούντι χωρίς να προσπαθήσει να μου την πέσει. Ευτυχώς, τον βλέπω σπάνια. Αν αυτό το σπίτι δεν ήταν τόσο φτηνό, θα είχα μετακομίσει προ πολλού.

«Άκου...» Με περιεργάζεται, με το πεινασμένο χαμόγελο να πλαταίνει στα χείλη του. «Αν ανησυχείς τόσο πολύ για τη στέγη, είσαι ευπρόσδεκτη να μείνεις μαζί μου, στο σπίτι μου στην πόλη».

Τώρα, μάλιστα. Σιγά μη θέλω να περάσω μια ολόκληρη νύχτα με τον Ρούντι να με χουφτώνει. Καλύτερα να με πάρει και να με σηκώσει κάνας τυφώνας. «Ευχαριστώ, δεν θα πάρω».

«Έλα τώρα, Κέισι». Το βλέμμα του με σαρώνει με έναν τρόπο που με κάνει να ανατριχιάζω, ακόμα και κάτω από το χοντρό πανωφόρι μου. «Πάω στοίχημα ότι δεν έχεις καν προμήθειες για ν' αντέξεις την καταιγίδα».

Έχω άφθονες προμήθειες. Ακόμα και όταν δεν αναμένεται καταιγίδα, έχω ένα ολόκληρο ντουλάπι γεμάτο με κονσέρβες, έχω όλα τα είδη πρώτων βοηθειών, πολλά λίτρα νερού, δεκάδες κεριά και έναν φακό τόσο δυνατό, που θα προκαλούσε μόνιμη βλάβη στα μάτια αν τον κοιτούσες κατευθείαν. Είμαι πάντα έτοιμη για όλα.

«Είμαι απολύτως προετοιμασμένη», του λέω σφιγμένα.

«Και πάλι». Στέκεται εκεί, ακίνητος, χωρίς να κάνει καμία κίνηση να επισκευάσει τη στέγη μου, χωρίς να κάνει καμία κίνηση να σηκωθεί να φύγει από μπροστά μου – αμφότερα εξίσου ενοχλητικά. «Θα είσαι πιο ασφαλής μαζί μου. Και αν κοπεί το ρεύμα...» Μου κλείνει το μάτι. «Θ' αγκαλιαστούμε να μοιραστούμε τη ζέστα των κορμιών μας».

Θέλω να του πω ότι προτιμώ να πέσει η στέγη στο κεφάλι μου, αλλά, σε αυτό το σημείο, αυτό που θέλω κυρίως είναι να φύγει. Αν δεν σκοπεύει να μου φτιάξει τη στέγη, το μόνο που πετυχαίνει μένοντας εδώ είναι να με ενοχλεί.

«Έλα, έλα». Περνάει το δεξί του χέρι γύρω από τους ώμους μου με τρόπο που μαρτυρά πολύ μεγάλη οικειότητα για έναν τυχαίο, σκατένιο σπιτονοικοκύρη. «Δεν δέχομαι το όχι ως απάντηση, Κέισι».

Πριν φύγω για το κολέγιο, ο πατέρας μου επέμενε να μου μάθει κάποιες κινήσεις αυτοάμυνας που είχε χρειαστεί για ένα μάθημα που δίδασκε. Μου έδειξε αυτή ακριβώς τη στάση και ακόμα θυμάμαι τι μου είπε: *Αν κάποιος περάσει το χέρι του γύρω σου για να σε φέρει κοντά του, μπορείς να τον απομακρύνεις πολύ εύκολα.*

Η συμβουλή του; *Αντί να τον σπρώξεις μακριά, στρέψε εναντίον του την ίδια την κίνησή του.*

Βάζω, λοιπόν, κι εγώ το αριστερό μου χέρι πάνω στον αριστερό του ώμο, πιέζοντάς τον. Με το δεξί μου αρπάζω το μπράτσο του και το στρίβω πίσω από την πλάτη του. Έπειτα, κλοτσάω το γόνατό του από πίσω και πέφτει με μια άγρια κραυγή πόνου. Το τσιγάρο του εκτοξεύεται στον αέρα.

Ο μπαμπάς είχε πει ότι το επόμενο πράγμα που θα έπρεπε να κάνω σε αυτό το σενάριο θα ήταν να σηκωθώ να φύγω τρέχοντας. Αλλά, εν τοιαύτη περιπτώσει, να πάω πού; Εδώ είναι το σπίτι μου.

Αντί γι' αυτό, λοιπόν, σκαρφαλώνω πάνω του, πιέζοντας με δύναμη το χέρι του ώστε να μείνει κολλημένο πίσω του. Καρφώνω το γόνατό μου στην πλάτη του, έτσι ώστε το κεφάλι του να κολλήσει στο χώμα, και αυξάνω την πίεση στο δεξί του χέρι, συστρέφοντας τον ώμο του.

«Τι στο διάολο νομίζεις πως κάνεις, Κείσι;» γκαρίζει ο Ρούντι, τρώγοντας σίγουρα κάμποσο χώμα έτσι όπως είναι με τη μούρη στο έδαφος. «Πας καλά;»

Του στρίβω τον ώμο μερικά χιλιοστά ακόμα και αυτή τη φορά ουρλιάζει.

«Θα μου σπάσεις το χέρι!» φωνάζει.

Σκύβω στο αφτί του, ώστε να νιώσει αυτός τώρα τη δική μου ανάσα στον λαιμό του, αν και εμένα η ανάσα μου δεν ζέχνει σαν τη δικιά του. «Μην τολμήσεις να με αγγίξεις ποτέ ξανά. Ποτέ. Το κατάλαβες;»

«Χριστέ μου, τι ζόρι τραβάς;»

Στρίβω ακόμα πιο δυνατά τον ώμο του, νιώθοντας τους τένοντες να τεντώνονται, απειλώντας να σπάσουν. «Καταλαβαίνεις τι σου λέω;»

«Ναι!» Αυτή τη φορά, καθώς φωνάζει, το πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινο ενώ η λάσπη έχει καλύψει για τα καλά τα μαλλιά του, που είναι σαν κορδόνια. «Για όνομα του Θεού, ναι, καταλαβαίνω! Άσε με να σηκωθώ!»

«Και θα φτιάξεις τη στέγη μου», προσθέτω. «Με το που περάσει η καταιγίδα, το πρώτο πράγμα που θα κάνεις είναι να έρθεις και να μου φτιάξεις τη στέγη». Δεν λέει τίποτα και βάζω περισσότερη δύναμη πάνω στον ώμο του. «Είμαστε σύμφωνοι;»

«Σύμφωνοι! Ό,τι πεις!»

Περιμένω λίγο ακόμα, με το χέρι μου να πιέζει τον ώμο του και τη μούρη του να τρώει χώμα. Συμβουλευό τον εαυτό μου να μην του σπάσει το χέρι, γιατί μετά δεν θα μπορεί να

μου φτιάξει τη στέγη. Επίσης, αισθάνομαι τις πρώτες σταγόνες βροχής επάνω μου. Οπότε, με έναν αναστεναγμό, αποφασίζω να σηκωθώ και να τον αφήσω ελεύθερο.

Του παίρνει μερικές στιγμές μέχρι να ξαναβρεί την αναπνοή του και να σηκωθεί αργά και προσεκτικά όρθιος ξανά. Με αγριοκοιτάζει, με τα υγρά μπλε μάτια του, τρίβοντας τον πονεμένο ώμο του. «Τι ζόρι τραβάς, μωρή άρρωστη;»

Αυτή την ερώτηση την αντιμετωπίζω ως ρητορική.

«Τα λέμε μεθαύριο που θα έρθεις να φτιάξεις τη στέγη», του λέω ξερά.

Περιμένω για λίγο, πιστεύοντας ότι θα αρνηθεί. Ή ότι θα μου επιτεθεί – κάτι που, αν το προσπαθήσει, πολύ θα το χαρώ, μιας και είμαι απολύτως σίγουρη ότι τον έχω άνετα. Είναι είκοσι χρόνια μεγαλύτερός μου, άντε να είναι πέντε έξι πόντους ψηλότερός μου, σκέτο κρέας χωρίς μυς, και με τραυματισμένο ώμο.

Καλώς να ορίσει.

Μάλλον όμως ερμηνεύει σωστά την έκφρασή μου, μιας και τον βλέπω που χαμηλώνει τα μάτια του και γνέφει καταφατικά. «Έγινε. Θα επιστρέψω όταν περάσει η καταιγίδα». Κι ύστερα, προσθέτει: «Αν τη βγάλεις καθαρή, δηλαδή».

Δεν μπορώ να καταλάβω αν αυτό είναι απειλή ή απλώς μια αναφορά στο γεγονός ότι θα περάσω μια νύχτα με δυνατούς ανέμους σε ένα μικρό ξυλόσπιτο με επισφαλή στέγη. Περιεργάζομαι τα σφιγμένα χαρακτηριστικά του Ρούντι και αναρωτιέμαι αν υπάρχει πιθανότητα, κάποια στιγμή, να αισθανθεί υποχρεωμένος να με εκδικηθεί που έχωσα τη μούρη του στο χώμα. Παραπέμπει σε τέτοιου είδους άνθρωπο – ανθρωπάριο.

Ε, λοιπόν, για κάτι σαν ελόγου του το πήρα το πιστόλι.

Επιστρέφω στο σπίτι και ανοίγω το ραδιόφωνο. Πρώτο θέμα στις τοπικές ειδήσεις είναι η επικείμενη καταιγίδα.

Μεγάλη συχνότητα κεραυνών. Θυελλώδεις άνεμοι έως και 10 μποφόρ. Μην κυκλοφορείτε στους δρόμους, εκτός από περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης.

Πίστευα ότι, με κάποιον τρόπο, τα πράγματα θα άλλαζαν. Ότι ίσως η καταιγίδα άλλαζε πορεία ή έχανε την ορμή της. Το κάνουν αυτό μερικές φορές – προετοιμάζεσαι για την απόλυτη καταστροφή και τελικά πέφτουν κάτι ψιχάλες. Αλλά, δεδομένης της επείγουσας χροιάς στη φωνή του εκφωνητή, η συγκεκριμένη καταιγίδα θα είναι πολύ ισχυρή.

Ρίχνω μια ματιά από το παράθυρο. Το αυτοκίνητο του Ρούντι δεν είναι πια στο δρομάκι μου, που σημαίνει ότι ο Ρούντι έχει φύγει. Ξαναβγαίνω έξω για να ελέγξω τον ουρανό και να βεβαιωθώ ότι ο περίβολος του σπιτιού είναι ασφαλής.

Τα σύννεφα είναι μαύρα και πυκνά και έχουν εξαφανίσει κάθε ίχνος του ήλιου που έλαμπε νωρίς το πρωί. Το μεγάλο σύννεφο ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου μοιάζει με κάτι ύποπτο και επικίνδυνο, το οποίο δεν με έχει πάρει με καθόλου καλό μάτι.

Μια απότομη ριπή ανέμου με χτυπάει. Σηκώνει ψηλά πάνω από τον σβέρκο μου την αλογοουρά μου και διαπερνάει το

χοντρό, φουσκωτό μπουφάν μου λες κι είναι φτιαγμένο από χαρτοπετσέτα. Ανατριχιάζω. Από στιγμή σε στιγμή, αυτά τα τρομακτικά σύννεφα θα ανοίξουν και θα αδειάσουν ποτάμια βροχής.

Ευτυχώς, δεν έχουν μείνει πολλά ακόμα που πρέπει να διευθετηθούν. Μόνο κάτι μεγάλα, αδέσποτα κλαδιά, διάσπαρτα τριγύρω, που θα μπορούσαν να αποτελέσουν κίνδυνο, καθώς και η μηχανή του γκαζόν που αγόρασα κοφοχρονιά όταν μετακόμισα. Παίρνω τα κλαδιά και τη μηχανή του γκαζόν και τα μεταφέρω στην αποθήκη που βρίσκεται στην άκρη του οικοπέδου μου.

Σπανίως χρησιμοποιώ αυτή την αποθήκη. Είναι ως επί το πλείστον άδεια, εκτός από μια παλιά σκουριασμένη τσουγκράνα που είναι πεταμένη σε μια γωνιά του μικρού χώρου. Η στέγη της αποθήκης είναι ακόμα πιο επισφαλής από εκείνη του σπιτιού μου, οπότε μου φαίνεται προτιμότερο να την αποφεύγω. Τώρα, όμως, θα μου φανεί χρήσιμη για να βάλω εκεί τη μηχανή του γκαζόν – ώστε να αποφύγω (Θεού θέλοντος) το σενάριο όπου την παίρνει ο αέρας και την πετάει μέσα από το παράθυρο της κουζίνας και μου κόβει το κεφάλι.

Το εσωτερικό της αποθήκης είναι θεοσκοτεινό, επειδή το μόνο που διαθέτει είναι ένα μικρό παραθυράκι, ενώ δεν έχει κανένα φως που να λειτουργεί. Πετάω μέσα κλαδιά και μηχανή. Πριν κλείσω πίσω μου την πόρτα, βλέπω κάτι να αστράφτει σε μια γωνιά, μάλλον κάποιο παλιό εργαλείο κηπουρικής. Μόλις περάσει αυτή η καταιγίδα, θα πρέπει να ρίξω μια πιο προσεκτική ματιά στο περιεχόμενο της αποθήκης, αλλά τώρα δεν είναι η κατάλληλη στιγμή. Κλείνω την πόρτα όσο πιο καλά μπορώ, έχοντας κατά νου πως θα παιχτεί κορόνα γράμματα να μην την ξηλώσουν οι προβλεπόμενοι άνεμοι των 10 μποφόρ.

Γυρίζοντας πίσω στο σπίτι, ρίχνω μια τελευταία ματιά στη

στέγη. Σκέφτομαι πόσο πιθανό είναι να την ξηλώσει ο αέρας μέσα στη νύχτα. Μου φαίνεται αρκετά ανθεκτική, αλλά ολόκληρο το σπίτι είναι παλιό και παραμελημένο. Μου μένουν συχνά διάφορα πόμολα στο χέρι, πράγμα που δεν με κάνει να αισθάνομαι ιδιαίτερα αισιόδοξη για τη στέγη.

Καθώς κοιτάζω, με το κεφάλι στραμμένο προς τα πάνω, μια παγωμένη σταγόνα με χτυπάει στο μέτωπο. Μια ξαφνική ριπή ανέμου με κοπανάει στο πρόσωπο, κάνοντας τα μάτια μου να καίνε και κατόπιν να τρέχουν. Λοιπόν, ναι, είναι πολύ αργά για να γίνει οτιδήποτε γι' αυτή τη στέγη πια – η καταιγίδα έρχεται και δεν υπάρχει περίπτωση να μπορέσει ο Ρούντι να επισκευάσει το παραμικρό. Μένει απλώς να ελπίζω για το καλύτερο. Έκανα ό,τι μπορούσα.

Με το που μπαίνω στο σπίτι, το πρώτο πράγμα που κάνω είναι να κλειδώσω την πόρτα πίσω μου, λες και η κλειδαριά με τον σύρτη που έχω εγκαταστήσει είναι ικανή να με προστατεύσει από την καταιγίδα. Έχω μόνο έναν γείτονα στην περιοχή, ο οποίος δεν θα εισέβαλλε ποτέ στο σπίτι μου, αλλά, σε ό,τι αφορά την ασφάλειά μου, προτιμώ να μην παίρνω ρίσκα.

Εντοπίζω ένα ρολό μονωτικής ταινίας στο ντουλάπι και κολάω λωρίδες ταινίας χιαστί στα παράθυρα, ελπίζοντας ότι με αυτόν τον τρόπο θα βοηθήσω τα τζάμια να μείνουν στις θέσεις τους. Το ιδανικό, βέβαια, θα ήταν να είχα παντζούρια, αλλά, μιας και αυτά είναι απίθανο να υλοποιηθούν μέσα στο επόμενο μισάωρο, εύχομαι η μονωτική να μου παρέχει κάποια προστασία. Ο πατέρας μου έλεγε πάντοτε ότι με μια μονωτική μπορείς να φτιάξεις τα πάντα, και αυτό ακριβώς θα τεθεί απόψε σε δοκιμή.

Αφού κολλήσω ταινίες σε όλα τα τζάμια, πηγαίνω και ξεθάβω ένα μεγάλο κουτί γεμάτο κεριά από την ντουλάπα μου. Έχω περισσότερα και από κατάσταση κεριών. Αγόρασα μεγάλα

κεριά αμέσως μόλις μετακόμισα εδώ, γνωρίζοντας ότι σε περίπτωση καταιγίδας θα έπεφτε το ρεύμα. Έχω αρκετά για να φωτίσω απ' άκρη σ' άκρη το σπίτι.

Βγάζω ένα από τα κεριά από το κουτί. Μυρίζει κέδρο – το αγαπημένο μου άρωμα.

Γυρίζω όλο το σπίτι τοποθετώντας κεριά σε στρατηγικά σημεία, αφού πιθανότατα δεν πρόκειται να τα μετακινήσω μόλις κοπεί το ρεύμα. Βάζω μερικά στην κουζίνα, περισσότερα στο σαλόνι και ένα μεγάλο κερί μέσα στο μπάνιο. Στη συνέχεια, πηγαίνω τρία κεριά στην κρεβατοκάμαρά μου.

Η κρεβατοκάμαρα είναι μικρή, χωράει οριακά το διπλό κρεβάτι μου, ένα κομοδίνο και μία συρταριέρα με την πενιχρή γκαρνταρόμπα μου. Όπως όλα τα υπόλοιπα στη ζωή μου, έτσι και η γκαρνταρόμπα μου έχει περιοριστεί στα άκρως απαραίτητα. Και δεν με χαλάει καθόλου αυτό.

Ζω επτά μήνες εδώ και κατά τη διάρκεια αυτού του διαστήματος δεν είχα ποτέ επισκέπτη στην κρεβατοκάμαρά μου. Δηλαδή, υπήρξε μία φορά που μπήκε ο Ρούντι για να φτιάξει μια πρίζα που πέταγε σπίθες, αλλά αυτό ήταν όλο. Οι μόνοι άνθρωποι που έχουν κοιμηθεί στο κρεβάτι μου είμαστε η αφεντιά μου και εγώ.

Αν ήθελα συντροφιά, υπάρχουν μερικοί πρόθυμοι υποψήφιοι. Ο Ρούντι, για παράδειγμα, αλλά ίσως να μην είναι τόσο πρόθυμος τώρα που παραλίγο να του σπάσω το χέρι. Είναι κι ένας τύπος που συνάντησα ενώ περίμενα στην ουρά για να πληρώσω τα ψώνια μου πριν από μια βδομάδα, ο οποίος μου ζήτησε το τηλέφωνό μου, το οποίο και του έδωσα αλλά με δύο ψηφία που άλλαξαν σκόπιμα την τελευταία στιγμή. Και υπάρχει και ένα άλλο άτομο που υποψιάζομαι ότι θα χαιρόταν πολύ να περάσει τη νύχτα στο κρεβάτι μου.

Όμως εγώ δεν ενδιαφέρομαι. Μου αρέσει πολύ να κοιμάμαι

μόνη – ανέκαθεν το προτιμούσα. Μου αρέσει να έχω ολόκληρο το κρεβάτι για πάρτη μου και να κυλιέμαι από τη μια άκρη στην άλλη. Να μου λείπει η συντροφιά κάποιου που θα μου τραβάει το πάπλωμα ή θα ροχαλίζει. Τους λυπάμαι αυτούς τους φουκαράδες που αναγκάζονται να μοιράζονται κάθε νύχτα το κρεβάτι τους.

Κοιτάζω γύρω μου για να αποφασίσω ποιες είναι οι καλύτερες θέσεις για τα κεριά. Τελικά, βάζω ένα πάνω στη συρταριέρα και άλλο ένα στο κομοδίνο. Παίρνω το τρίτο και τελευταίο για να το βάλω πάνω στο πρεβάζι του παραθύρου. Αλλά εκεί που ετοιμάζομαι να το αφήσω κάτω, κάτι με σταματάει.

Ένα χλωμό πρόσωπο που με κοιτάζει έξω από το παράθυρό μου.

ΕΛΛΑ

Δεν είμαστε καν στα μισά της σχολικής χρονιάς και αυτή είναι ήδη η έκτη επίσκεψή μου στο γραφείο του γυμνασιάρχη.

Και ο κύριος Γκάρμπερ, ο γυμνασιάρχης, δεν φαίνεται καθόλου χαρούμενος που με βλέπει. Δεν έχει κι άδικο. Έχει πολλούς μαθητές, ένα ολόκληρο γυμνάσιο για να τον κρατά απασχολημένο, που σημαίνει ότι οι κατ' εξακολούθηση παραβάτες, σαν εμένα, είναι μεγάλος μπελάς για αυτόν. Αλλά ούτε κι εγώ θέλω να βρισκομαι εδώ. Δεν το *σχεδιάσα*. Δεν ξύπνησα σήμερα το πρωί σε φάση *«α, ωραία, για να δω τι μπορώ να κάνω για να με στείλουν σήμερα στον διευθυντή και να καθίσω σε αυτή τη μικρή πλαστική καρέκλα που έχει μπροστά στο ηλίθιο γραφείο του»*.

Δυστυχώς, όμως, μ' έκαναν τσακωτή. Ξανά.

«Έλλα», λέει με την αυστηρή φωνή του. «Αυτή η ιστορία έχει αρχίσει να εξελίσσεται σε κανονικό πρόβλημα».

Καθώς μιλάει, παρακολουθώ μία τούφα των πλαγίως χτενισμένων μαλλιών του να αργοκυλάει στο ιδρωμένο μέτωπό του. Είναι υπνωτιστικό.

Μετατοπίζομαι πάνω στο νηπιακού μεγέθους καθισματάκι, το οποίο δεν έχει κανενός είδους μαξιλάρι και πονάει τον

πισινό μου, ο οποίος επίσης δεν διαθέτει ιδιαίτερο *μαξιλάρι*. «Συγγνώμη», λέω, όσο πιο ταπεινά μπορώ.

Η συγγνώμη μου δεν δείχνει να τον συγκινεί. «Αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που συλλαμβάνεσαι να κλέβεις συμμαθητή σου», επισημαίνει, λες και υπάρχει περίπτωση να έχω ξεχάσει ότι υπήρξαν και άλλες φορές.

«Δεν έκλεψα», λέω. «Όπως είπα, απλά μπερδεύτηκα. Ήταν ένα αθώο λάθος».

Ο λόγος που βρίσκομαι αυτή τη στιγμή στην κόλαση του γραφείου του διευθυντή είναι επειδή πήρα το κολατσιό ενός άλλου παιδιού. Η δικαιολογία που έδωσα όταν με έπιασαν ήταν πως νόμιζα ότι ήταν το δικό μου. Ένα αθώο λάθος. Μόνο που... καμία σχέση. Ήξερα ότι δεν ήταν το δικό μου φαγητό, επειδή σήμερα δεν έφερα δικό μου φαγητό. Σχεδόν ποτέ δεν φέρνω, τίποτα. Αλλά ο Γκάρμπερ δεν το ξέρει αυτό.

Με κοιτάζει σκεπτικά, σαν να μην ξέρει τι να κάνει με την περίπτωσή μου. Δεν έχω μεγάλη εμπειρία με ενήλικους άντρες που απογοητεύονται από μένα, επειδή δεν έχω πατέρα. Δηλαδή, εντάξει, *εννοείται* πως έχω πατέρα, αλλά δεν τον έχω γνωρίσει, που πάει να πει ότι δεν είχε ποτέ την ευκαιρία να απογοητευτεί από μένα.

Ο Γκάρμπερ κάθεται και με κοιτάζει κι εγώ παρατηρώ ένα ψίχουλο ψωμιού ή κέικ που έχει κολλήσει στην άκρη του στόματός του. Μάλλον απομεινάρι του γεύματός του. Αυτό το ψίχουλο με κάνει να πεινάω. Να πεινάω *περισσότερο*, δηλαδή. Πρέπει να είναι πολύ απελπισμένος κανείς για να κλέψει ένα σάντουιτς με φιστικοβούτυρο και μαρμελάδα από μια καφέ χαρτοσακούλα.

«Ξέρεις», μου λέει, «η καφετέρια του σχολείου σερβίρει ζεστά γεύματα, κάθε μέρα».

Καταπίνω ένα σαρκαστικό σχόλιο που ετοιμάζομαι να κάνω ότι μόλις μου έδωσε την πιο γνωστή πληροφορία στον πλανήτη.

«Και κάνοντας μία απλή αίτηση, μπορείς να έχεις γεύματα σε μειωμένη τιμή ή και δωρεάν», συμπληρώνει.

Ναι, καλά. Σιγά μην το επιτρέψει η μαμά. Θα προτιμούσε να μην ξαναφάω ποτέ μέχρι να γίνω κινούμενος σκελετός, παρά να κάνω αίτηση για ένα πρόγραμμα που προορίζεται για φτωχά παιδιά. Έχουμε ένα σπίτι γεμάτο φαί. «Ναι, το ξέρω», του λέω. «Αλλά είχα φέρει κολατσιό, οπότε...»

Ο Γκάρμπερ ξύνει τα γένια του. Το ψίχουλο δεν λέει να φύγει. «Έχεις φαί στο σπίτι, Έλλα;»

«Αν έχω λέει!» Σταυρώνω τα χέρια στο στήθος μου. Τα πιο πολλά κορίτσια στην τάξη μου έχουν ήδη κανονικά βυζιά, αλλά εγώ ούτε καν. Στη θέση τους έχω μόνο κάτι τσιμπίσματα κουνουπιού. «Το ψυγείο μας είναι εντελώς γεμάτο. Φάση, δεν χωράει τίποτε άλλο εκεί μέσα όμως».

Είναι η πρώτη αλήθεια που λέω από τη στιγμή που μπήκα σε αυτό το δωμάτιο. Αν ο Γκάρμπερ ερχόταν κι άνοιγε το ψυγείο του σπιτιού μου, θα καταλάβαινε τι εννοώ.

«Ήταν ένα αθώο λάθος», επαναλαμβάνω. «Ειλικρινά».

Ο Γκάρμπερ με κοιτάζει για πολλή ώρα κι αρχίζω να νιώθω άβολα ξανά. Αν ήταν οποιοδήποτε άλλο παιδί, μάλλον θα το άφηνε να φύγει. Έλεος, δηλαδή, μιλάμε για ένα σάντουιτς με φιστικοβούτυρο, μηδενικής σχεδόν αξίας. Αλλά εγώ έχω βρεθεί σε αυτό το γραφείο πάρα πολλές φορές. Μου έχουν βάλει την ταμπέλα του «ταραχοποιού στοιχείου». Ό,τι κι αν σημαίνει αυτό.

Καθώς περιμένω την ετυμηγορία, τυλίγω τα χέρια γύρω μου και κρατιέμαι να μην αρχίσω να τρέμω. Όχι επειδή φοβάμαι όμως. Ειλικρινά, απλά κρυώνω. Κάνει τρελό κρύο στο γραφείο του. Δεν ξέρω γιατί. Δεν σηκώνει η τσέπη του διευθυντή λίγη θέρμανση;

Τελικά, παίρνει την απόφασή του. «Μία εβδομάδα στο Κέντρο Κράτησης Ανηλίκων, Έλλα».

Τέλεια, μια βδομάδα στην παιδική φυλακή. Δεν βαριέσαι, υγεία. Άλλωστε δεν έχω και τίποτα καλύτερο να κάνω μετά το σχολείο. Άσε που συνήθως έχουν και σνακ.

Όταν βγαίνω από το γραφείο του διευθυντή, βρίσκω ένα παιδί να περιμένει καθισμένο στις καρέκλες μπροστά από τη γραμματεία. Είναι ο Άντον Πίτερσον, μαθητής της δευτέρας γυμνασίου κι αυτός. Ο Άντον έχει πράσινα μαλλιά καρφάκια –εντελώς δική του δουλειά, με βαφή του σουπερμάρκετ, αν κρίνω από τον επίσης πράσινο σβέρκο του– και σκαλίζει μια τεράστια τρύπα στο γόνατο του μπλουτζίν του. Δεν δείχνει καθόλου αγχωμένος, μιας και, από όλους τους μαθητές, ο Άντον είναι το μόνο παιδί που φέτος έχει πάει στον διευθυντή περισσότερες φορές από μένα. Παίζει και τις διπλάσιες φορές.

Εγώ κακό παιδί δεν είμαι, παρά το τι πιστεύουν όλοι. Ο Άντον, όμως, είναι άλλο καπέλο. Όλοι ξέρουν πως είναι σκάρτος. «Γιατί σ' έστειλαν εδώ;» τον ρωτάω.

Ο Άντον σηκώνει τα μάτια του και με κοιτάζει. «Να μη σε νοιάζει».

Τώρα που σήκωσε το κεφάλι του, μπορώ να δω ότι το δεξί του ζυγωματικό είναι μοβ. Αυτό απαντά στην ερώτησή μου, λοιπόν: έπαιξε μπουνιές. Μόνο που ο μαθητής με τον οποίο πλακώθηκε δεν είναι κι αυτός εδώ. Μόνο ο Άντον.

«Πλακώθηκες με κάποιον», δηλώνω

Με κοιτάζει ειρωνικά. «Εσένα γιατί σε φέρανε εδώ; Δεν ήξερα ότι σε στέλνουν στον διευθυντή ακόμα κι όταν είσαι απλά κακάσχημος».

Είναι καλή πρόκληση να κάνω κωλοδάχτυλο στον Άντον Πίτερσον χωρίς να με πάρει είδηση η γραμματέας του διευθυντή, αλλά τα καταφέρνω. Έχω πείρα. Ο Άντον, που έχει εξίσου μεγάλη πείρα, ανταποδίδει τη χειρονομία.

Έχω μόνο δυο λεπτά μέχρι ν' αρχίσει η επόμενη ώρα, που

σημαίνει ότι πρέπει να φύγω αν δεν θέλω ν' αργήσω στο μάθημα. Μου τη δίνει να μπαίνω στην τάξη αφού έχει αρχίσει το μάθημα, επειδή τότε όλοι καταλαβαίνουν ότι ήμουν στον διευθυντή. Όχι ότι δεν το συζητάνε ήδη όλοι, δηλαδή. Αν και δεν καταλαβαίνω πόσο ενδιαφέρον θέμα συζήτησης μπορεί να είναι ένα ηλίθιο σάντουιτς με φιστικοβούτυρο, το οποίο δεν κατάφερα καν να φάω, εφόσον η κυρία Καχίλ το άρπαξε από τα χέρια μου πριν προλάβω.

Βγαίνοντας έξω, παραλίγο να πέσω πάνω σε κάποια που δεν έχω ξαναδεί ποτέ στο γραφείο του διευθυντή. Την Μπρίτνι Κάρτερ.

Αν μπορούσα να ανταλλάξω ζωές με κάποιον από το σχολείο, θα διάλεγα την Μπρίτνι Κάρτερ. Έχει χιλιάδες φίλους, είναι πανέμορφη και όλοι οι καθηγητές την αγαπούν. Α, ναι, και παίρνει σε όλα Α, χωρίς να είναι το απόλυτο φυτό. Βασικά, η Μπρίτνι είναι απλώς τέλεια.

«Γεια», της λέω.

Η Μπρίτνι τινάζει μια τούφα γυαλιστερά μαύρα μαλλιά πάνω από τον ώμο της. Τα σκούρα μαλλιά της έρχονται σε έντονη αντίθεση με τα καταγάλανα μάτια της και το ολόλευκο δέρμα της, και τα χείλη της έχουν πάντα ένα τέλειο κόκκινο χρώμα, ακόμα και όταν δεν φοράει λιπ γκλος. Η Μπρίτνι είναι ουσιαστικά η Χιονάτη με σάρκα και οστά. «Γεια σου, Έλλα».

Παρόλο που η Μπρίτνι και εγώ είμαστε στην ίδια τάξη από το νηπιαγωγείο, πάντα εκπλήσσομαι που ξέρει ποια είμαι. Εί-ναι, τύπου, σαν να ξέρει μια διασημότητα το όνομά μου. Συνή-θως δεν με χαιρετάει. Η Μπρίτνι μπορεί να είναι δημοφιλής, αλλά δεν είναι κακιά όπως ο Άντον. Καλά, εκτός από εκείνη τη φορά, στην τετάρτη δημοτικού, που κάλεσε στο πάρτι της όλη την τάξη εκτός από μένα. Αυτό έτσουξε.

«Για πες, γιατί σ' έστειλαν εδώ;» τη ρωτάω. Πεθαίνω να μάθω

τι θα μπορούσε να έχει κάνει η μικρή δεσποινίς Τέλεια για να τη στείλουν στο γραφείο του διευθυντή. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι έστειλαν *εσένα* στον διευθυντή».

«Δεν με έστειλε κανείς», λέει η Μπρίτνι και σουφρώνει τη μύτη της. «Απλά θα έρθει η μαμά μου να με πάρει νωρίτερα για να πάω στον οδοντίατρο».

Τώρα μάλιστα. Αυτό βγάζει νόημα. Εξάλλου, γιατί κάποιος καθηγητής να στείλει την Μπρίτνι στον διευθυντή; Όλοι την αγαπούν.

Το μάτι μου παίρνει τον Άντον να παρακολουθεί την αλληλεπίδρασή μας. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, τα βλέμματά μας συναντιούνται, αλλά μετά τρίβει το πονεμένο δεξί του ζυγωματικό και κοιτάζει αλλού. Τουλάχιστον, δεν είμαι το μοναδικό ταραχοποιό στοιχείο εδώ.

ΚΕΪΣΙ

Ουρλιάζω.

Ασφαλώς και ουρλιάζω. Ποιος δεν θα ούρλιαζε; Βγάζω μια κραυγή ικανή να σου παγώσει το αίμα, χωρίς υπερβολές. Κάνω μερικά βήματα πίσω, σχεδόν σκοντάφτω πάνω στο κρεβάτι μου. Το κερί γλιστράει από το χέρι μου και αρχίζει να τσουλάει στο πάτωμα. Ρίχνω μια ματιά στη συρταριέρα όπου φυλάω το όπλο μου και όταν ξανακοιτάζω στο παράθυρο...

Το πρόσωπο έχει εξαφανιστεί.

Τρέχω ξανά στο παράθυρο, με την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά. Κοιτάζω έξω, στο δάσος που βυθίζεται στο σκοτάδι, ψάχνοντας το άτομο που κοίταζε μέσα στο υπνοδωμάτιό μου. Αλλά δεν βλέπω κανέναν. Ούτε καν μια φευγαλέα κίνηση.

Τίποτα.

Στέκομαι εκεί, μπροστά στο παράθυρο, ψάχνοντας στα δέντρα στο βάθος. Το δάσος μοιάζει τόσο απειλητικό τη νύχτα – δεν βγαίνω ποτέ έξω άπαξ και σκοτεινιάσει, παρόλο που κατά πάσα πιθανότητα δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος εκεί. Εξάλλου, εκτός από έναν γείτονα που μένει σε απόσταση πέντε λεπτών, είμαι η μόνη που ζει εδώ. Το σπίτι είναι πολύ μακριά από τον πολιτισμό.

Τότε, ποιος ήταν στο παράθυρό μου;

Μήπως ο Ρούντι; Είναι ο πρώτος που σκέφτομαι, ασφαλώς. Όχι μόνο σακάτεψα τον ώμο του, αλλά τον ξεφτίλισα, τον έκανα να φάει χώμα. Όση ικανοποίηση και αν μου πρόσφερε αυτό, ήταν λάθος. Ο Ρούντι είναι από εκείνους που δεν ξεχνάνε, αλλά σου τη φυλάνε.

Από την άλλη όμως, δεν είναι χαζός. Ακόμα και αν με μισεί, δεν θα έθετε σε κίνδυνο την ίδια τη ζωή του, εν μέσω καταιγίδας, για να με εκδικηθεί.

Ή θα το έκανε;

Όχι, δεν νομίζω. Βάζω στοίχημα ότι ο Ρούντι είναι πίσω στο σπίτι του, με τα πόδια του ήδη πάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού, με το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού να βγαίνει από μια τρύπα της κάλτσας του (δεν έχω αποδείξεις, αλλά υποψιάζομαι ότι όλες οι κάλτσες του έχουν τουλάχιστον μία τρύπα). Υπάρχει και κάποιος άλλος που θα μπορούσε να ήταν στο παράθυρό μου, εκτός από τον Ρούντι, αλλά μου φαίνεται απίθανο να παραφυλάει κρυμμένος κάπου κοντά στο σπίτι μου.

Δεν μπορεί, θα το φαντάστηκα.

Βέβαια, εκείνο το πρόσωπο φαινόταν πέρα για πέρα αληθινό όταν το είδα στο παράθυρο, αλλά, ομολογουμένως, η προσοχή μου ήταν στραμμένη στο κερί. Και τώρα έχει σκοτεινιάσει πολύ – δύσκολα διακρίνονται πολλά εκεί έξω. Η βροχή δεν έπιασε ακόμα δυνατά, μα το ψιλόβροχο είναι έντονο. Δεν θα μπορούσε αυτή η συνθήκη να δημιουργήσει στο τζάμι την ψευδαίσθηση ενός χλωμού προσώπου που με κοιτούσε;

Παίρνω μια τρεμάμενη εισπνοή. Όσο περισσότερο το σκέφτομαι, τόσο περισσότερο σιγουρεύομαι ότι το φαντάστηκα. Ζω στη μέση του πουθενά και ετοιμάζεται να ξεσπάσει καταιγίδα. Για ποιο λόγο θα περιφερόταν κάποιος άγνωστος έξω από το σπίτι μου απόψε, ειδικά απόψε, με αυτές τις συνθήκες;

Για κανένα λόγο. Είναι πολύ πιο πιθανό το φως του φεγγαριού να έπεσε κάπως περίεργα πάνω στο τζάμι, δημιουργώντας τη στιγμιαία εντύπωση ενός προσώπου, παρόλο που στην πραγματικότητα δεν ήταν κανείς εκεί. Γι' αυτό δεν λένε, άλλωστε, ότι το φεγγάρι μοιάζει με πρόσωπο;

Αυτή η διαολεμένη καταιγίδα με κάνει να έχω παραισθήσεις.

Γονατίζω και προσπαθώ να βρω το κερί που έχει κυλήσει κάτω από το κρεβάτι. Μου παίρνει κάνα δυο λεπτά και τελικά τα δάχτυλά μου τυλίγονται γύρω από ένα κυλινδρικό αντικείμενο. Τραβάω το κερί μαζί με κάμποσα χνούδια, φυσάω από πάνω του ό,τι έχει μαζέψει και το βάζω στο περβάζι.

Ορίστε. Όλα έτοιμα.

Το μόνο που μένει είναι να περιμένω την υποτιθέμενη τρομερή κακοκαιρία να φτάσει. Θα κάνω ό,τι κάνω κάθε βράδυ, δηλαδή θα διαβάσω κάποιο από τα άμπολλα βιβλία μου. Έχω βιβλία που θα γέμιζαν ουκ ολίγα ράφια, αλλά κάθε δυο τρεις βδομάδες πηγαίνω στη δανειστική βιβλιοθήκη της πόλης, που βρίσκεται στον δρόμο απέναντι από το μεγάλο σουπερμάρκετ, επιστρέφω πολλά και δανείζομαι άλλα τόσα, τουλάχιστον καμιά δεκαριά. Διαβάζω καθένα τους μέσα σε μια δυο μέρες. Παλιά, τότε που είχα ακόμη τηλεόραση, είχα ξεχάσει πόσο πολύ απολάμβανα το διάβασμα. Είναι ένα από τα πολλά καλά της οικειοθελούς εξορίας μου.

Βάζω ένα ποτήρι κρύο νερό από το φιλτραρισμένο νερό του ψυγείου. (Δεν εμπιστεύομαι το νερό της περιοχής, γεγονός που αποτελεί έναν ακόμα λόγο για τον οποίο δεν μπορώ να ζήσω σαν ερημίτης.) Είμαι έτοιμη να πάω στο σαλόνι και να πιάσω το βιβλίο μου, όταν κάτι τραβάει την προσοχή μου:

Μια κίνηση έξω από το σπίτι.

Ο φόβος που κατάφερα να κατασιγάσω στο υπνοδωμάτιο, επανέρχεται ορμητικός. Βάζω τα δυνατά μου για να μην

πανικοβληθώ. Στο κάτω κάτω της γραφής, βρίσκομαι σ' ένα δάσος. Δεν είναι και το πιο παράξενο πράγμα στον κόσμο να βλέπεις κάποια μορφή ζωής να τριγυρνάει ακριβώς έξω από το σπίτι σου. Ζούνε ζώα εδώ. Κουνέλια και ελάφια. Υπήρξε μία φορά, μάλιστα, που είδα με τα ίδια μου τα μάτια ένα κουνέλι να ζουζουνίζει μουσούδα-με-μουσούδα με ένα ελάφι, και αυτομάτως τα ονόμασα Θάμπερ και Μπάμπι, αλλά δυστυχώς δεν κατάφερα να τα βγάλω φωτογραφία πριν απομακρυνθούν και τα δυο. Θέλω να πω ότι υπάρχουν πολλά ζώα τριγύρω και, θεωρητικά, δεν υπάρχει τίποτα ανησυχητικό στο να βλέπω κάτι να κινείται έξω από το παράθυρό μου.

Η κίνηση τώρα ήταν κάπου κοντά στην αποθήκη στην άκρη του οικοπέδου. Ενώ έχω δει πολλά κουνέλια να τρέχουν γύρω από την αποθήκη, αυτό σίγουρα δεν ήταν κουνέλι, ούτε ελάφι. Αυτό ήταν κάτι ξεκάθαρα ανθρώπινο. Και, εφόσον είδα κάτι που έμοιαζε με ανθρώπινο πρόσωπο στο παράθυρο της κρεβατοκάμαράς μου, η κίνηση αυτή είναι εξαιρετικά ανησυχητική.

Τι βρίσκεται μέσα στην αποθήκη μου; Είναι δυνατόν... να κρύβεται κάποιος *άνθρωπος* μέσα εκεί;

Ένα αίσθημα παγωνιάς γλιστράει στον σβέρκο μου μέχρι που όλες οι τρίχες του αυχένα μου σηκώνονται όρθιες. Σκύβω πιο κοντά στο παράθυρο, κοιτάζοντας έξω, στην αυλή που βουλιάζει στο σκοτάδι. Είναι δύσκολο να διακρίνω πολλά εξαιτίας της αντανάκλασής μου στο τζάμι, αλλά, αν βάλω τα χέρια μου σε καμάρα γύρω από το πρόσωπό μου, βλέπω την αποθήκη αρκετά καθαρά.

Και αυτό που βλέπω είναι η πόρτα της, τη στιγμή που κλείνει.

Πετάγομαι μακριά από το παράθυρο, κρατώντας την άκρη του νεροχύτη. Κάποιος είναι εκεί. Ένας εισβολέας, που κρύβεται στην αποθήκη μου, περιμένοντας να πέσω και να κοιμηθώ για να με μπουκάρει στο σπίτι μου.

Η καρδιά μου πάει να σπάσει καθώς κοιτάζω από το παράθυρο για άλλη μια φορά. Από την κουζίνα, έχω καλή θέα της αποθήκης, η οποία έχει ένα μόνο παράθυρο, αλλά δεν βλέπω καμία κίνηση από μέσα. Η πόρτα κοπανάει με τον αέρα που δυναμώνει – δεν μένει ούτε κλειστή ούτε ανοιχτή.

Δεν μπορεί, της φαντασίας μου πρέπει να είναι. Ίσως ήταν απλώς ένα μάτσο φύλλα που αιωρούνταν και συμπτωματικά έμοιαζαν με άνθρωπο. Και αυτό το πρόσωπο στο παράθυρο ήταν μόνο το φως του φεγγαριού – ναι, είμαι σίγουρη. Όσο για την πόρτα της αποθήκης, δεν είναι περίεργο να ανοιγοκλείνει με τον αέρα.

Δεν υπάρχει κανείς εκεί έξω. Δεν μπορεί να υπάρχει κανείς. Εκτός αν θέλει να πεθάνει.

Και πάνω που αρχίζω κάπως να χαλαρώνω, ένα βροντερό σφυροκόπημα με κάνει να πεταχτώ ως το ταβάνι σχεδόν. Μπορεί να είχα τις αμφιβολίες μου για την κίνηση στην αποθήκη, αλλά αυτός ο θόρυβος είναι πέρα για πέρα πραγματικός και ανθρώπινος. Κάποιος είναι εδώ.

Και μου χτυπάει την πόρτα.